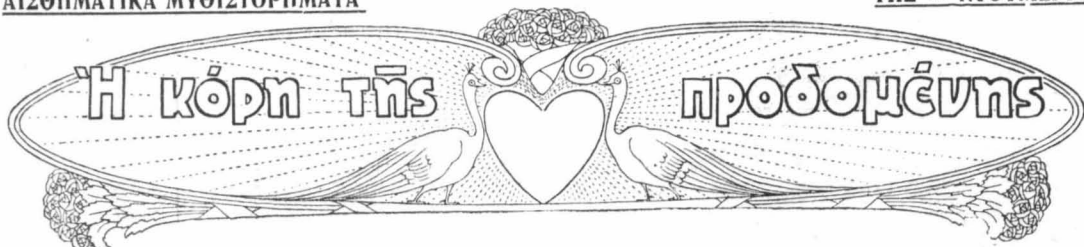

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.—Ο υποκόμος Τζιλ ντέ Σέμπρ κι' η έξα δέληφ του Μάττυ, ένα παραχαϊδεμένο κορίτσι, γεμάτο ιδιοτροπίες, ταξιδεύοντας στην Ίταλία, τραυματίζονται, ο πρώτος έλαφρά κι' η δεύτερη σοβαρότερα, σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Επειδή η κατάσταση της Μάττυ δεν έπρεπε τη μεταφορά της στη Φλαρεντία, αναγκάζεται να δοθεί τη φιλοξενία του γέρο Παόλο Νεράντι, ενός συνταξιούχου δασκάλου, ο οποίος ζη μαζί με την έγγονη του, την φράια και γοητευτική Κλάρα. Η Κλάρα είναι κόρη της κόρης του Νεράντι κι' ενός Γάλλου εύπατρίδου, ο οποίος, λίγο μετά το γάμο του, έγκατέλειπε τη σύζυγό του, κάνοντας την έτσι να πεθάνη, κι' ο οποίος δεν ενδιαφερόταν ποτέ να μάθι τίποτε για την κόρη του. Η Μάττυ άρτισσάει την Κλάρα για την άμορφη της, επειδή η ίδια είναι άμορμη, ενώ αντίθετος ο Τζιλ την συμπαθεί όλοένα και πιο πολύ. Μια μέρα, καθώς ο Τζιλ και η Κλάρα κουβεντιάζουν, άνακαλύπτουν ξάφανα ότι ο πατέρας της Μάττυ είναι ο ίδιος ο πατέρας της Κλάρας, ο οποίος έγκατέλειπε τη σύζυγό του και την κόρη του.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Η άνατροφή της! Έκανε σαρκαστικά ο Τζιλ. Μα η Μάττυ δεν έλαθε καμιά άνατροφή και μεγάλωσε σύμφωνα με το κέφι της. Η μητέρα της, μιά Άγγλιδα, κόρη ενός πάμπλουτου Αούστραλου γαιοκτήμονος, πέθανε ξηρή χρόνια μετά τη γέννησή της κι' ο πατέρας της την εγάδιεμε φριχτά. Δεν ξέρει στον κόσμο παρά ένα κανόνα: την ιδιοτροπία της, που παίρνει ουχιά διαστάσεις τρομαχτικές.

—Την λυπάμαι, είπε σοβαρά η Κλάρα. Κι' άσφαλώς δεν θά-χρη ούτε θρησκεία.

—Μέχρι ηλικίας δεκατεσσάρων χρόνων είχε μεγαλώσει ως διαμαρτυρομένη. Μα τότε, ένα καλό πρωί, διακήρυξε με όλο της το τούπε, μπροστά στον πατέρα της και στον εκ μητρός παπού της, ότι δεν πίστευε σε τίποτε κι' ότι δεν ήθελε πεία ν' άκούση να της μιλούν για θρησκευτική διδασκαλία. Καθώς ήσαν κ' οι δύο τους έντελως άδιαφοροι ως προς αυτό το ζήτημα, την άφσαν ελεύθερη να κάνει ότι θέλει... Δεν πρέπει λοιπόν να ζαφινιστήτε, αν άκούσετε να θγαίνουν από το στόμα της λόγια που θά σας σοκάρουν... Μα άν σας μίληση πειραχτικά, για τις θρησκευτικές πεποιθήσεις σας, πέστε το σε μένα κι' εγώ θά την θάλω στη θέσι της...

—Μη φοβάστε, μπορώ μόνη μου να επιθάλω σιωπή σ' όποον θέληση να προσβάλη τη θρησκεία μου! είπε η Κλάρα, κάνοντας μία ένεργητική κίνηση του κεφαλιού.

—Χμ! Αυτό δεν θά είναι και τόσο εύκολο μαζί της. Μονάχα ενώ εξασκώ κάποια επίδρασι σ' αυτό το γαιδεμένο παιδί, γιατί ποτέ δεν της έκανα τά γατήρια. Έπίσης, σινιριόνα, μη θασανίζεστε να ίκανοποιήτε τις υπερβολικές άπαιτήσεις της Μάττυ. Η μίσση Σμήτων μου είπε ότι φάνηκε σήμερα το πρωί πολύ άγενής...

—Η Κλάρα τον διέκοψε με μία γαλήνια περιφάνεια:

—Ω! αυτό δεν μ' άπασχολεί! Κάνω ό,τι μπορώ... Καί την άφνω να λήη. Κατάλαβα άμέσως πως έχω να κάνω μ' ένα δυστυχισμένο πλάσμα γαιδεμένο...

—Πάντως εγώ δεν θ' άνεχθώ να φανή δυσάρεστη σε σας και θά την κάνω να τό καταλάβη αυτό. Μα γιατί να μη μιλήσω σε σας για το ζήτημα για το όποιο ήθελα να κουβεντιώσω με τον παπού σας; Ο χειρουργός είπε, ότι δεν μπορούμε να μεταφέρουμε τη Μάττυ...

—Ε, τότε θά την κρατήσουμε έδω, τον διέκοψε ψυχρά η Κλάρα. Φοβάμαι όμως ότι θά της φανή πολύ άμορμη η μέτρια κατωκία μας.

—Ο Τζιλ έκανε μία κίνηση ειρωνικής άδιαφορίας.

—Ω! είπε. Αυτό ελάχιστα ενδιαφέρει. Μα πρέπει να φέρουμε από τη Φλωρεντία μιά νοσοκόμα. Η μίσση Σμήτων, την όποια η Μάττυ μεταχειρίζεται σαν σκλάβο, δεν έχει καμιά έπίδρασι σ' αυτή και η καμαριέρα της θάγη άκοπη δουλειά με την όπρεια της, με την ττροφή της, γιατί φυσικά σεις δεν θ'

άσχοληθήτε με τίποτε, σινιριόνα. Είναι κιόλας άρκετό το ότι άναγκαστήκατε να έγκαταλείψετε την κάμαρή σας.

—Θεωρώ άπεναντίας αυτό ως άσήμαντο πράγμα... Όσο για την καμαριέρα, θά την θάλωμε σ' ένα δωμάτιο, του επάνω πατώματος. Μα, φαντάζεστε ότι ο πατέρας της, ο κ. ντέ Κομπέρ θάρθη έδω; ρώτησε η νέα με τόνο διαταχτικό και άνησχο.

—Άσφαλώς όχι! Δεν θάρθη! Φανταστήτε ότι στο τηλεγράφημά μου, του έγραφα τη διεύθυνσι του σπιτιού σας! Με τί μούτρα θά παρουσιάζοταν έδω, μπροστά σε σας, μπροστά στον πατέρα σας, μπροστά σε όλους αυτούς που τον γνώρισαν άλλοτε;... Όχι, όχι, δεν θάρθη, σινιριόνα!

—Η Κλάρα άναστένανε με άνακούφισι.

—Α! τόσο το καλύτερο! είπε. Αυτό θά ήταν τόσο... τόσο δυσάρεστο!... Λοιπόν, σινιόρε, μού υπόσχεσθε ότι θα κρατήσετε το μυστικό και άπεναντί του άκόμα;

—Άφου τό επιθυμείτε, σας τό υπόσχομαι... Μα σας τρωειδωποιώ ότι, για λογαριασμό μου, θά θεωρώ τον έαυτό μου ως συγγενή σας και θά διεκδικήσω τά σχετικά δικαιώματά μου.

—Ο τόνος της φωνής του ήταν σοβαρός κι' εύθυμος συννοδός. Καθώς μιλούσε, κύτταζε την Κλάρα με τό θλέμμα του, του όποιοι η ειρωνεία ήταν έκείνη τη στιγμή πολύ γλυκεία. Καί, όποκλινώμενος με άνεσι και χάρη, άπομακρύνθηκε προς την διεύθυνσι του σπιτιού.

III

Η Μάττυ μόλις είχε ξυπνήσει, όταν η μίσση Σμήτων έμπασε στο δωμάτιό της τον ξάδελφό της. Άπλωσε προς αυτόν τό έλαφρά φλογισμένο χέρι της και του είπε με τόνο θυμωμένο:

—Ε λοιπόν, έμαθες, Τζιλ, την άπόφασι αυτών των ήλιθίων γιατρών; Με καταδικασαν να μείνω έδω... Έπίσης δεν τόληψαν να μού πουν καθαρά ότι, έξ αιτίας του κατάγματος, δεν θά κουτσάινω στο μέλλον!

—Έλα, άγαπητή μου, μην κάνης τόση φασαρία από πριν, της άπάντησε γαλήνια ο Τζιλ, ο οποίος κάθισε πλάι στο κρεβάτι της. Θά έχης πάντα καιρό ν' άπελιπστής, από σουμθη ένα τέτοιο δυστύχημα.

Τά γείλη της Μάττυ μαζεύτηκαν με όργη.

—Ναί, είπε, αυτό δεν σου κάνει καμιά έντύπωσι, στη στιγμή που η πολύτιμη προσοπική της σου έμεινε άθικτη.

—Μα μού φαίνεται, Μάττυ, ότι τραυματίστηκα κι' εγώ...

—Ω! μιά πληγή άσήμαντη, που δεν θά γαλάση καθόλου την κοινή σιλουέττα του ύοαίου Τζιλ ντέ Σέμπρ. Κι' άν σου μείνη κανένα σημαδάκι, θά τό εξαφανίσης, κάνοντας ένα κανούργιο γτένισμα στα μαλλιά σου, που θά γίνη άμέσως η τελευταία λέξη της μόδας για τους σούμπ του Παρισίου.

—Άφου αυτό τους ευχαριστεί, πως θά μπερέσω να τους έμποδίσω; Πρέπει, θλέπει, το έδδιο μυαλό τους να καταγίνεται με κάτι... Καί σύ, Μάττυ, τι σκοπεύεις να κάνης κατά τη διάρκεια του άναγκαστικού σου κλεισίματος έδω;

—Να πεθάνω από πληξη, του άπάντησε η νέα με πένθιμο τόνο. Μα εν πρώτους, Τζιλ, θά σου ζητήσω μιά χάρη.

—Λέγε άγαπητή μου. Θά όδω με άν αυτό είναι δυνατόν.

—Ποτέ δεν είσαι εύγενής άπεναντί μου, Τζιλ. Ένας άλλος στη θέσι σου, θά μού άπαντούσε άμέσως: «Είμαι δλόκληρος στη διάθεσί σας, για ό,τι θελήσετε!»

—Πιθανόν! Έκανε σαρκαστικά

Κλάρα και Τζιλ

Τζιλ. Μά εγώ σε γνωρίζω καλά και ξέρω ότι ή επιθυμία σου δεν είναι πάντοτε πραγματοποιήσιμη.

—Θά ήσαν, αν ήσαν καλώς για μένα. Τελοσπάντων, να τί σου ζητάω σήμερα—και είναι πολύ λογικό καθώς θά δής: μπορείς να στείλης αύριο τόν καμαριέρη σου στη Φλωρεντία για να συνηνοθηή μ' έναν ταπεινότερη για να επιπλώσει προσωρινά, μ' έναν τρόπο ύποφερτο, αυτό τόν φριχτό δωμάτιο;

Τά φρόβια του Τζιλ μαζεύτηκαν άποτομία:

—Είσαι πρελλή, Μάττυ; φώναξε. Δεν σκέφτηκες λοιπόν ότι, αν τόν κάνης αυτό, θά προσβάλης τούς οικοδεσπότης, οι όποιοι σε δέχτηκαν με τόση λαιπότητά και καλωσύνη;

Τά μάγουλα της Μάττυ κοκκίνισαν από όργη.

—Τί μ' άνδιφέρει! φώναξε. Δεν με νοιάζει καθόλου γι' αυτούς τούς ανθρώπους.

—Ε λοιπόν, έμένα με νοιάζει, αφού εμένα δεν σε νοιάζει. Έγεις εδώ ό,τι σου χρειάζεται, αυτό φτάνει και θ' αντίταχθώ άπολύτως στο ν' άλλάζης και τόν παραμικρό μέσα σ' αυτή τήν κάμαρη...

—Θ' αντίταχθής; είπε ή Μάττυ με φωνή πού ή όργη κ' ή έκπληξις τήν έκαναν στριγγή. Και με ποιό δικαίωμα;

—Ο κ. ντέ Σέμπρ, γαλήνια και περιπατικτικά άπάντησε: —Μά, άπολύοστατα, με τόν δικαίωμα πού παίνοω μόνος μου!

—Α! αυτό εινε πάρα πολύ! Θά δής αν σε ύπακούσω!... Έε άλλο, είμαι ήλιθια πού σου ζήτησα αυτή τή γαία!... Ασφαλώς, ο πατέρας μου θάρρη αύριο κ' έκείνος θ' άσχοληθί με όλ αυτά...

—Ο πατέρας σου άς κάνη ό,τι θέλει! είπε ό ύποκόμης ντέ Σέμπρ. Μά όσο θά είσαι υπό τήν κηδεμονία μου, τά πάγματα δεν θά γίνουω όπως θέλεις εσύ.

—Υπό τήν κηδεμονία σας εγώ! Πρέπει να έχετε πολύ τούτέ, για να τόν λέτε αυτό... Κι' από πού, παρακαλώ, άποκτήσατε αύτή τήν κηδεονία;

—Μου φαίνεται πως τόν γενοόσ ό,τι είμαι κατά δέκα χρόνια μεγαλύτερός σου, μου δίνει τόν δικαίωμα να έξασκώ αυτό τόν σοβαρό ρόλο σε μιά νέα κόρη σαν εμένα.

Τού έθριξε μιά προκλητική ματιά και τού είπε:

—Κι' αν δεν θέλω, να σε ύπακούσω;

—Ο Τζιλ γαυοέλασε μ' ένα λεπτό ασκασμό και είπε:

—Ω! με ύπάκουσε πάντοτε, Μάττυ! Έλπίζω ότι δεν θ' άνοή τις τώσα να έπαναστατήσ άδικώς!... Έλα, άφησε τόν ήλιθιο αυτό τόν έτασ πού σε κάνει τόσο άσχημη, γιατί άλλοιωρ σεύνω άμέσως.

Η φωνή τού ήταν ανυχρόνος χαϊδευτική κ' έπιτακτική, όπως και τόν θέλιμα του. Η φυσιογνωμία της Μάττυ άλλαξε σινα-σινά έκφορασι, έγινε σχεδόν γλυκειά, και τόν χέοι της άπλώθηκε ποός τόν Τζιλ με μιά κίνησι γεμάτη ύποταγή.

—Πάντα με κάνεις να θυμώνω. Τζιλ, τού είπε, Έλα, για να σ' ευχαριστήσω θά έγκαταλείψω τήν ιδέα της επιπλώσεως τού δωματίου. Μά, σι' αλήθεια, έχεις άδικο ν' άνυσηγής για τόν τί σκέφτονται αύτοι οι άνθρωποι.

Η φυσιογνωμία του Τζιλ έγινε άποτομία σκληρή.

—Αυτό οι άνθρωποι έχουν πρώτη τάξεως άνατροφή κ' ή νέα κόρη εινε ύπόδειγμα ευγενείας! είπε με τόνο κάπως ώργισμένο. Σε παρακαλώ, να μην ξεχάσης τόν σεβασμό πού τούς όφείλεις.

Μιά φλόγα πέρασε από τόν θέλιμα της Μάττυ.

—Τί σημαίνει αυτό; Μήπως σκοπεύεις να γίνης ό ίππότης της σινιορίνας Κλάρας;

—Αν τόν πασαδεγτώμυ κι' αυτό, αφού τόν θέλεις, είπε ό Τζιλ μ' ένα σαρκαστικό γαμόγελο. Είμαι θέβαιος, ότι εινε γοητευτική, και στήν ψυχή όπως και στή μορφή, και δεν θ' άνεχθώ να ύποφέρη από τήν παραξενεί σου και τίς μικροκακίες σου...

Σηκώθηκε, χωρίς να φαίνεται να προσέχη τή μαγιά πού είχε κάνει κατακόκκινο τόν πρόσωπο της Μάττυ και τά χείλη της να τρέμουω.

—Θά ξαναγυρίσω τώρα στο πανδοχείο για να δώ πώς κατάρθωσ ό καμαριέρης μου να συγυρίση τήν άθλια κόμασή μου. Φαντάζομαι πως κάτι θά κατάφερε γιατί είν' έξυμνο πλληκάρι.

—Μά για ποιό λόγο να σου τή συγυρίση; ρώτησε ή Μάττυ, μ' άποτομο τόνο. Έσώ δεν λογαριάζεις να μείνης πολύ εδώ.

—Μά ξεχνάς ότι με παρεκάλεσε χθές να μη σ' έγκαταλείψω;

—Και σ' μου άρνήθηκες.

—Ναι, μά δεν άρνούμαι πειά σήμερα.

—Γιατί; ρώτησε ή Μάττυ μεσ' άπ' τά σφιγμένα της δόντια.

—Πώς, γιατί; Μά για να σ' ευχαριστήσω...

—Και νομίζεις ότι εγώ σε πιστεύω... Σε ξέρω καλά... Ξέρω ότι δεν ένδιαφέρεσαι καθόλου για τήν ευχαριστία της Μάττυ...

—Άκου, αν μείνεις εδώ για μένα, μπορείς να φύγης... Φύγε άμέσως, εξακολούθησε τόν ταξείδι σου...

Η γαλήνια κ' ειρωνική φωνή του Τζιλ τήν διέκοψε πάλι:

—Α! να ή κηδεμονευομένη μου πού έπαισασταίτε πάλι! Λυπούμαι πολύ πού δεν θά σε ύπακούσω, άξιαγάπητη Μάττυ... Αύτός ό τρόπος σου άρέσει κ' ή σινιορίνα Κλάρα μ' ένδιαφέρει πάρα πολύ. Λογαριάζω να τούς μελετήσω και αυτών και αυτήν και γι' αυτό τόν λόγο πρέπει να μ' άνεχθής εδώ μέχρις ότου ν' άναρρώσης έντελώς...

—Α! τόν ήξερα! φώναξε μ' ένα τόνο άνάμικτο από θρίαμβο κ' όργη. Δεν μείνεις για μένα, αλλά γι' αυτήν...

—Μά δεν τόν άρνήθηκε καθόλου. Ποτέ ακόμα δεν παουουιάστηκε με μένα ή ευκαρία να μελετήσω από κοντά τήν ψυχή μιάς νέας κόρης, όπως αυτή. "Ω! δεν θά εινε έξαιρετικά πολυπλοκή!... Μά άκριβώς, αυτή ή άπλότης της, αυτή ή άπόλυτη διαύγεια της με τραβάει. Κοιράστηκα πειά να σπουδάσω τά μυστήρια τών θολών ψυχών, τών ψεύτικων, τών γεμάτων μαιταισδοξίες και φιλοδοξίες, ή άπλάς τών άδωνάτων ψυχών, πού δεν έχουν ήθικο φόντο και εινε άδειανές...

Η Μάττυ είχε σταυρώσει έπάνω στο σεντόνι της τά λευκά της χέρια, πού ήσαν γεμάτα δαγτυλιδία. Τόν θέλιμα της, μέσα στο όποιο ζωγραφίζόταν κάποια άγωνία, ήταν καρφωμένο στήν ψυχρή και ειρωνική φυσιογνωμία του κ. ντέ Σέμπρ.

—Και μέσα σ' αυτές τίς διάφορες κατηγορίες, ποιά θθαί έχει ή εξαδέλφη σας, κύριε Τζιλ; ρώτησε με τόνο πού προσαθοόσε να τόν κάνει ειρωνικό.

—Εμένα σε θανάω έξω, Μάττυ.

—Θά εύασεστηθής να μου εξηγήσης τόν γιατί, κύριε ψυχολόγε;

—Όχι! Δεν εύασεστομία σήμερα... Θά σου τόν έξηγήσω καμιά άλλη μέρα, όταν με θυμώσης.

Έκείνη τή στιγμή, ή μίστρος Σηήτον μπήκε μέσα μ' ένα τηλεγράφημα στο χέρι.

—Α! να ή άπάντησι του πατέρα μου! άνναξε ή Μάττυ.

Ο Τζιλ άνοιξε τόν τηλεγράφημα, τόν διάβασε νήγορα-νήγορα και τόν έδωσε στήν εξαδέλφη του...

Να τί έγραφε τόν τηλεγράφημα αυτό:

«Έπαθα μιά φοβερή έξάρθωση. Άδύνατον να μετακινήθώ έπί πολύ καιρό. Σας παρακαλώ μείνατε κοντά στη Μάττυ. Γράφω ταχιδιομικώς.

Φραγκίσκος ντέ Κοιπέρ»

Η Μάττυ έξέσπασε άμέσως σε γκρίνις...

—Σι! έλεγε. Βρήκε τή στιγμή ό πατέρας μου να πάθη έξάρθωση! Κι' όμως είμαι θεβαιος, ότι αν ήθελα, αν θίαζε λίγο τόν έανό του, θά μπορούσε να ταξείδει...

Ο Τζιλ, νευριασμένος, σηκώθηκε και θήγχε έξω, λέγοντας με τόνο ξερό:

—Σε προειδοποιώ, Μάττυ, ότι αν πρόκειται ν' άκούω τίς αιώνιες μουρμούρες σου κάθε φορά πού έρχομαι εδώ, θά με βλέπης πολύ σπάνια...

Μόλις ό Τζιλ έφυγε, ή Μάττυ έρχισε να δολούζη, φρονάζοντας στή μίστρος Σηήτον, ή όποια τήν κύτταζε σαν χαμίνι.

—Φύγετε! Αφήστε με ήσυχη!... Και προπάντων δεν θέλω να μη δώ μέσα αυτή ή Κλάρα! Δεν θέλω πειά να τή ζέλω! Εινε πολύ ώρασι!

Ένωμαετώ, ό Τζιλ είχε κατεθή γρήγορα τή σκάλα.

Περνώνας μπρός στήν άνοιχτή πόρτα της μικρής σάλλας, είδε τόν Πάολο Νεράντι και διευθυνθηκε άμέσως προς αυτόν με τόν χέρι άπλωμένο.

—Αδ Είμαι εύτυχής σου σάν θέλω, σινιόρε! είπε ό γέρος, ό όποιος φανόταν πολύ συγχιμένος. Η Κλάρα μου μου διηγήθηκε πρό όλίγου τή συνουσία σας... Θά ήθελα λοιπόν να σας πληροφορήσω πως έγινε ό γάμος της κόρης μου για να μη φαναστατήε ότι ή φτωχή κι' άγαπημένη μου Άντζολίνα ένέρνησε από φιλοδοξία, άποβλέποντας στήν περιουσία και σ' όνομα αυτό του ανθρώπου...

—Σας θεβαιώνω πως δεν έκανα ποτέ μου μιά τέτοια σκέψη!... Τότε τόσο τόν καλύτερο!... Α! ή φτωχή μου κόρη άγα-

Τόν θέλιμα της ήταν καρφωμένο στόν κ. ντέ Σέμπρ...

πούσε τον ξεάδελφό σας μονάχα για τον εαυτό του... 'Εμένα με κολλάει βέβαια η ιδέα ότι θα παντρευόταν έναν άριστοκράτη. Μά εκείνη μου είπε μία μέρα: «Πατέρα, θα προτιμούσα ο άρπαχθωσιαστικός μας να είνε της τάξεώς μας και φτωχός, όπως έμεις. 'Ετσι θα ήμουσι ακόμα πιο εύτυχισμένη.»

Καί ο Πάολο, του οποίου ή φωνή έτρεπε από συγκίνηση, διηγήθηκε την έρωτική ιστορία της 'Αντζολίνας που τόσο γρήγορα και τόσο θλιβερά τελείωσε.

—Τώρα που τό σκέφτομαι, αυτό δεν με εφρανίζει και πολύ έκ μέρους του ξεαδέλφου μου, είτε ο Τζιλ, ό οποίος τότε είνε άκούσει μ' ενδιαφέρον. 'Ο Φρανσουά έχει χαρακτήρα άξιοθώρητο: Είνε άδύνατος κι' άστατος. 'Αντί λοιπόν ν' ανακαινώση στο θεό του τό γάμο του, ό οποίος θά τον έκανε έξω φρενών, δεν έδισασι να θυσίαση την γυναίκα του, για την όποια ή άγάπη του θάχε κάποις λιγοστέψει έντωμεταξύ...

Μέσα στα μαύρα μάτια του Πάολο, που ήσαν πολύ γλυκά συνήθως, μία λάμψις όραγής πέρασε.

—Είν' ένας άθλιος! φώναξε. Γι' αυτό κ' εγώ άρνήθηκα τ' χρηματία του για να μεγαλώσω την Κλάρα... Καί δεν διαμαρτυρήθηκε καθόλου για την άσυνία μου, σινιόρε!... Τό θρήκε αυτό πολύ φυσικό χωρίς άλλο και πολύ πιο ευάριστο... Γιατί, έτσι, μπορούσε να ξεχάση έντελώς πως είχε κόρη...

'Εν' ανάλαφρο θήμα έκανε εκείνη τή στιγμή να τρίζουν ή σκάλες του κήπου. 'Η Κλάρα παρουσιάστηκε στην πόρτα. Είχε τ' άχρια της γεμάτα τριαντάφυλλα, τών οποίων τό άρωμα σκορπίστηκε άμέσως στη σάλλα... Κ' ή κάμαρη που ήταν σχεδόν καλογρηική μέσ' στην άπλότητά της, φάνηκε σαν να φωτίστηκε και να στολιστήκε μονάχα από την παρουσία της γοητευτικής νέας.

—Εμ' εδώ, σινιόρινα, είτε ο Τζιλ χαμογελώντας. Είδα την ξεαδέλφη μου, ή όποια είν' έξω φρενών, γιατί έλασα ένα τηλεγράφημα του πατέρα της, που μου άναγγέλλει—φυσικά!—δεν θεν θάρρη εδώ...

'Η φυσιογνωμία της νέας πήρε μ' άλλόκοτη έκφρασι.

—Κ' εγώ, είτε, ήθελα να πιστέψω, όπως και σεις, ότι δεν θάρχόταν... Μά, παρ' όλ' αυτά, φοβόμουσι ακόμα, γιατί μου λέγατε πως αγαπάει πολύ την κόρη του...

'Η γλυκεία φωνή της Κλάρας είχε πάρει τώρα κάποια έκφρασι παράπονου.

Όλκος και όργη πλημύρισε την καρδιά του Τζιλ με τή σκέψη ότι όλη ή όργη κι' όλες ή φροντίδες αυτού του πατέρα πηγαιναν στο μικρό ζυωιστικό και άκαρδο πλίστιμα που βουκόταν εσαπλωμένο εκεί πάνω, ενώ ή άλλη κόρη του, αυτή ή γοητευτική νέα, δεν έννυρίζει άπ' αυτόν παόα την έγκατάλειψη και την λησμονία...

—Τό τηλεγράφημά μου δεν τού παρίστασι και τόσο άνησυχαστική την κατάστασι της κόρης του, είτε έπείθηγηματικά ο Τζιλ. Γι' αυτό έκρινε περιπότ' ν' άμνησι τής στενωχίρας που τών περιμέναν εδώ... 'Εμπιστεύεται λοιπόν σε μένα τή Μάττυ... Ξέρει έξ' άλλου, ότι ή μίστρες Σμήτον κ' ή καμαριέρα της είν' εδώ για την περιποίησήν.

—Τότε θ' ανακαστήτε να μείντε εδώ, σινιόρε; είτε ο Πάολο.

—Μάλιστα. Τουλάχιστον θά ήταν τό πανδοχείο λίγο πιό...δεν λέω άνετο, μά τουλάχιστον καθαρό... κ' ή τροφή λιγώτερο φριχτή...

—Είνε φανερό, πως θά περνάτε άσχημα στο πανδοχείο... Θά μπορούσα να μιλήσω σχετικώς στον έφημέριο... "Εχει μία κάμαρη παραταξία για να σάς την πασχαρώση και θά μπορούσε να σάς σεβήρη και τό φαγητό... Τά φαγητά του είνε πολύ άπλά, μά ή αδελφή του που καταγίνεται με την κουζίνα, δεν μαγειρεύει άσχημα...

—Θά μ' προσέριετε μεγάλη υπηρεσία! φώναξε ή Τζιλ ένθουσιασμένη. 'Αλλοίως θά παραπονούμουσι γι' αυτή την καταναλωστική διαίτησιν στην γοητευτική γύρα σας... Θά άσοληθώ με την ζωογραφική, θά γράψω στίχους, θά κάνω περιπάτους κι' ο καιρός θά περάση γρήγορα—πολύ γρήγορα ίσως! έπρόσθεσε χαμογελώντας.

Καθώς μιλούσε, κύταξε την Κλάρα, μά εκείνη άπασχολημένη με τά ρόδα της, που τ' άπόθετε πάνω στο τραπέζι, δεν τό ελε άντιλήθη.

—Θά γυρίσω τώρα στο πανδοχείο μου, είτε ο νέος, για να δώ άν υπάρχει τρόπος να θάλω τίποτε στο ετόμα μου 'Ο καθαρός άέρας που άναπνέει κανείς εδώ, άνοίγει την δρεσι...

—'Απ' την πληγή σας δεν ύποφεριτε καθόλου; ρώτησε ή Πάολο.

—Λιγάκι. Μοδ φαίνεται πως έχει ανάγκη κάποιας περιποίησως. Μά έπιμένο να υή θέλω να την εμπιστευθώ παρά σε κάτι γεασία πολύ επιδέξια...

'Η Κλάρα γύρισε τό κεφάλι της προς αυτόν και δεν μπόρεσε να μη χαμογελάση...

—'Αφού έπιμένετε, άπολύτως, είτε, θά σάς την περιποιηθώ. Δεν θέλω να με κατηγορήσετε, άν χειροτέρεμη ή πληγή σας...

—Τό ήξερα πως θά νικούσα, έπικαλούμενος την εύπλαχσία σας... 'Ορίστε τό κεφάλι μου, σινιόρινα. Καμέτε τό δ,τι σας άρέσει...

Γιά ένα διλετάντη σαν τό Τζιλ ντέ Σέμπρ, ήταν ένα πράγμα έξαιρετικά γοητευτικό, να θρίσκειται μέσα σ' αυτή τή σάλλα με τους άσπρους τοίχους, με τά μέτρια έπιπλα, που την άρωματίσαν τό λουλούδια τά σκορπίουσαν στο τραπέζι, να τών περιποιείται αυτό τό νεαρό πλάσμα, άπάνω στο όποιο όλα ήσαν άρμονικά και γεμάτα λεπτή χάρι, ν' άκούη τή φωνή της με τών θελούδινο ήχο, ν' άναπνέη τό μεθυστικό άρωμα τών ρόδων που αυτή είχε φέρι προό λίγου.

"Όταν μάλιστα ή περιποίησι τού τραυμάτος του τελείωσε, με δυσκολία κρατήθηκε και δεν είτε τή λέξι: «Κιόλας!» που άνέθηκε στα χείλη του.

—Θά κλείση γρήγορα ή πληγή σας, σινιόρε! είτε ή Κλάρα. 'Εκ πρώτης όψεως φαίνεται πολύ πιο σσαρηή άπ' ό,τι είνε πράγματι...

—Τότε τόσο τό καλύτερο!

Μά τό είτε αυτό γωρίς πεποιθισι, γιατί από μέσα του έλεγε: «Τόσο τό χειρότερο!»

Σηκώθηκε και ριχόντας ένα θέλημα στα τριαντάφυλλα, είτε χαμογελώντας παρακλητικά:

—Θά μπορούσα να σάς παρακαλέσω να μ' προσφέριετε εν' από τ' αγαπημένα μου άνθη;

—Βέβαια! Πάρετε όσα σας άρέσουν, σινιόρε, είτε ψυχρά ή Κλάρα.

—Δεν θέλω παρά ένα μονάχα και διαλεγμένο από σας.

—Θά τό διαλέξετε μόνος σας καλύτερα από μένα, σύμφωνα με τό γούστο σας.

Μία μικρή φλόγα που φανέρωσε λίγο θυμό και λίγη ειρωνεία, άναψε στα μάτια του Τζιλ.

—'Α! είτε. Δεν είτε καθόλου καλή για τό φταγό ξεάδελφό σας! 'Ε, λοιπόν, άφού είν' έτσι σας τ' άφινω όλα, για να μη σας θασανίζη ή δυσάρεστη σκέψη, ότι εν' άπ' αυτά θρίσκειται στην κατοχή αυτού του άθλιου Τζιλ ντέ Σέμπρ!...

'Υποκλήθηκε μπροστά στην Κλάρα, έσφιξε τό χέρι του Πάολο και θήκε έξω. 'Ο γέος έριξε ένα θέλημα υπερδεμένο στο όραίο πρόσωπο της έγγονης του, που είχε σκεταινιάσει λίγο.

—Θά μπορούσε, αγαπημένη μου, να τό δώση εν' από τά τριαντάφυλλά σου... τής είτε. Στο κάτω-κάτω, είνε ξεάδελφος σου...

Τό θέλημα της Κλάρας που σασέρισε θλιμή, έπέικε και κάποια άνυπομονηρία πού δύσκολα τή συγκρατούσε, προσλήθηκε στο ρυτιδωμένο πρόσωπο του Πάολο.

—Δεν τών θεωρώ ως ξεάδελφό μου, παππού! "Αν είνε ξεάδελφος μου έξ' αίματος, είνε φανερό, ότι ήθικώς δεν έχουμε τίποτε τό κοινό κι' ότι ή συνήθεσι μας κι' ο τόπος της ζωής μας διαφέρουν πολύ μεταξύ τους... "Όπως του έδωσα να καταλάβη καθαρά προό λίγου στον κήπο, φοβάμαι πολύ μήπως θρωσήσι την συγγένειά μου σαν ένα είδος διασκεδάσεως κι' ότι θά με ξεχάση άμέσως μόλις θά ξαναγυρίσω στο Παρίσι, στους κύκλους του... Λοπόν, αυτό δεν μου άρέσει... Καί θά με ύπονορώσετε, παππού, άν δέχεστε στο έξής μόνος τόν κ. Τζιλ ντέ Σέμπρ.

IV

Την έπομένη μέρα, γάρις στις φροντίδες του γέρο Πάολο, ό Τζιλ έγκαταστάθηκε στο σπίτι του έφημέριου. Δεν είνε βέβαια εκεί την πολυτελή άνεσι του διαμερισμάτος του στο Παρίσι, μά τό σπίτι ήταν άπλό, καθαρό και περιποιημένο και ή κουζίνα της σινιόρινας Τζοθάννας, τής αδελφής του έφημέριου, ήταν πραγματικά πρώτη τάξεως 'Επί πλέον, ο έφημέριος, ένας νέος εβρώσος και ζωηρός, ήταν έξυπνος και μορφωμένος κι' ό Τζιλ πρόσεε μ' ευχαρίστησι ότι θά εύρισκε σ' αυτόν ένα συνυλητή εύάριστο στο τραπέζι και τά θράδια.

Γιά τό ύπόλοιπο της ήμέρας, ο νέος είχε δημιουργήσει άρκετές άσολίες για να πενάθ εύχάριστα τής ώρας του. Μετά την πρωινή έπίσκεψη στο τή Μάττυ, πήγαινε περίπατο και τό άπόγευμα ξαναγύριζε προς τά τοπεία που τού είχαν άρέσει για να τους κήνη ένα σκίτσο ή για να λαξέψη εν' από τά λεπτά και μικρά εκείνα ποιήματα του, τά όποια οι διασούμενοι έκτιμούσαν πολύ, τόσο για την αξία τους, όσο και γιατί ήσαν απάνια, άπό ό Τζιλ έγραφε άποκλειστικώς σχεδόν θεατρικά έργα.

('Ακολουθεί)

